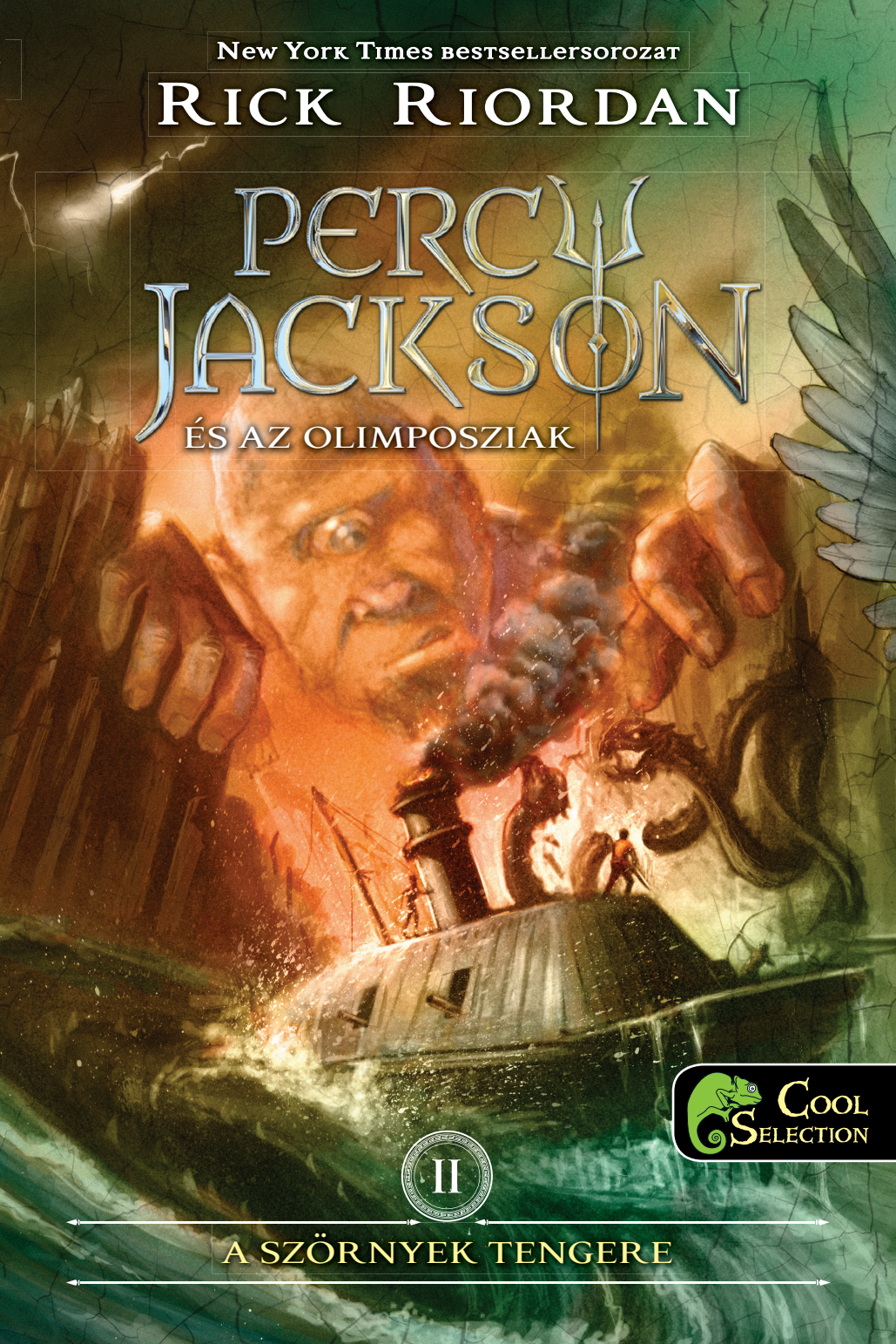

New York Times bestsellersorozat

RICK RIORDAN

PERCY JACKSON

ÉS AZ OLIMPOSZIAK

A SZÖRNYEK TENGERE

I. SZATÍR AZ ESKÜVŐI RUHABOLTBAN

Rémálmom így kezdődött: egy tengerparti kisváros kihalt utcáján álltam. Dühöngő vihar, éjnek évadja. Az út menti pálmafákat veri az eső. Mögöttük csiricsáré épületek, bespalettázott ablakokkal. Alig egy háztömbnyire, a hibiszkuszsoron túl az óceán morajlott.

„Floridában vagyok” – eszméltem rá, de hogy honnan tudtam, amikor még sohasem jártam ott, titok marad.

Patakopogás ütötte meg fülem. Hátrafordultam, és Grovert vettem észre, a barátomat, aki épp az életéért futott.

Patákat mondtam, nem tévedés.

Grover ugyanis szatír. Csípőtől felfelé ugyanúgy néz ki, mint a többi bandákba verődött tini: alig serdülő szakáll, virító pattanások. A járása egy kissé furcsa, de amíg meg nem látod valódi virgácsait (addig örülj, amíg nem látod!), eszedbe sem jutna, hogy nem emberrel van dolgod. Patában végződő szőrös kecskelábait múltábal és buggyos farmerrel álcázza.

Grover hatodik óta a legjobb barátom, vele és egy Annabeth nevű lánnyal vágunk neki a kalandnak, melynek tétje nem kevesebb volt, mint hogy megmentjük-e a világot. Grovert július óta nem láttam. Azóta, hogy egymagában olyan küldetésre indult, melyről szatír még nem tért vissza...

De térjünk vissza az álmomra: Grover kecskefarkát lengetve, kezében a cipőjével – ahogy mindig szokta, ha menekülésre kerül

sor – iszkolt. Ajándékboltok és szörfkölcsönzők előtt spurizott el, miközben a vihar földig hajlította a fákat.

Úgy tűnt, szatír barátomat halálra rémítette valami. A tengerpartról jöhetett, mert szőrére csillogó, arany homokszemek tapadtak. Kétségbeesetten igyekezett kereket oldani a... Nos, mi elől is? Ezt akkor még nem tudtam én sem.

A vihar baljós zúgását hátborzongató morgás nyomta el. Grover mögött, az utca végében sötét árnyék imbolygott, néha nekiütközött egy-egy lámpaoszlopnak. A szétszakadó vezetékekből szikraeső zuhogott.

Grover botladozva szaladt, hol felnyűszített félelmében, hol maga elé motyogott valami olyasmit, hogy: – Meg kell lógnom, hogy figyelmeztessem őket!

Látni akkor még mindig nem láttam, mi lehet a nyomában, csak a morgását hallottam, és a szitkozódását.

Grover egy sarokhoz érve tétovázni kezdett, merre is induljon. Végül sikerült döntenie – befutott az egyetlen zsákutcába. Kijárat sehol, csak boltok garmadája. Visszafordulnia késő volt. Hirtelen egy ajtót tárt ki a közelében a szél. A sötét kirakat fölött a következő felirat állt: St. Augustine Esküvői Ruhabolt.

Barátom berohant, és lebukott a dobozok mögé.

A szörny elhaladt a kirakat előtt. Szinte még álmomban is éreztem bűzét, ami orrfacsaró kombinációja volt az ázott birkaszőrnek és a rothadó húsnak. Ilyen bűdös tényleg csak egy szörny lehet: akár egy bűzborz, ami hagymát evett.

Grover remegett, mint a kocsonya. Leste, ahogy a szörny árnyéka végigsöpör a háta mögötti falon. Csend, csak az eső kopogott. Talán elment, gondolta Grover, és ajkát megkönnyebbült sóhaj hagyta el.

A következő pillanatban, mintha villám vágott volna bele, a bolt utcafrontja szétrobbant, és egy mély hang ezt bömbölte:

– ENYÉÉÉM VAAAGY!

Egész testemben reszketve ültem fel az ágyamban.

Se vihar, se szörnyeteg.

Csak a kora reggeli napsugár.

És egy árnyék suhant el épp az ablakom előtt – remélhetőleg emberé. Ekkor kopogtak az ajtómon:

– Percy, ideje felkelni! – kiáltotta anyám, mire az árnyék hipp-hopp eltűnt.

Bizonyára még mindig álmodom, gondoltam, hiszen az ötödik emeleten laktunk, és a tűzlétra olyan rozsdás volt, hogy bárki alatt leszakadt volna. Nem lehetett senki az ablaknál.

– Gyerünk, ez az utolsó napod a suliban! Büszke lehetnél magadra!

– Megyek már! – nyugtattam anyát, de mielőtt felkeltem volna, még a párnám alá nyúltam, és előhúztam egy golyóstollat. *Anakluszmosz* – olvastam el rajta sokadszorra a görög feliratot, mely annyit tesz: Háborgó Árapály.

Már éppen le akartam csavarni a kupakját, de valami visszatartott. Már magam sem tudtam, mikor nyitottam ki utoljára.

Ráadásul anyám is megtiltotta, hogy halálos fegyvereket használjak a lakásban. Amikor egy gerelyt rosszul hajítottam el, és levertem vele az összes porcelánját, elszakadt nála a cérna. Árapályt az éjjeliszekrényre tettem, és kimásztam az ágyból. Kapkodva felöltöztem, és igyekeztem nem gondolni sem az álombéli szörnyre, sem az árnyékre az ablakom előtt.

Meg kell lógnom, hogy figyelmeztessen őket!

Mire akart figyelmeztetni Grover? És kiket?

Három ujjamat a szívemre helyeztem, úgy, mintha ki akarnám tépni. Grover tanított meg erre az ősi mozdulatra, amivel távol tarthatod a gonoszt.

De mit foglalkozom annyit egy álommal?!

Ez az utolsó napom a suliban, és anyának igaza volt, büszke lehetek magamra. Végre sikerült egy évet végigcsinálnom úgy, hogy nem rúgtak ki. Nem történt egyetlen fura baleset sem. Egyetlen osztálytermet sem tettem csataterré, egy tanár sem változott szörnyeteggé, hogy aztán meg akarjon ölni robbanó házi feladattal vagy mérgezett iskolatejjel. Holnap elindulhatok kedvenc helyem, a Félvér Tábor felé.

Már csak egyetlen nap, és mehetek. Nem szűrom el ezt az utolsó napot.

Nem is sejtettem, mekkorát tévedek. Mint mindig.

Reggelire anyám kék tojást sütött, és kék palacsintát. Ilyen vicces anyám van, a kivételes napokat kék ételekkel ünnepli meg. Azt hiszem, ezzel is csak biztatni akarja magát, hogy minden lehetséges. Ha kék palacsinta lehet a tányéron, miért ne végezhetné el Percy Jackson a hetediket?! Az élet apró csodái.

Amíg ettem, anyám az egyenruhájában mosogatott. Csillagos, kék szoknya és fehér-piros csíkos ing. Ebben árulja az édességet az Édes Amerikában. Hosszú haját lófarokba fogta.

A palacsinták isteniek voltak, de valahogy mégsem ízlettek úgy, mint általában. Ezt anya is észrevette.

– Jól vagy, Percy? – hajolt hozzám.

– Istenien!

Ő az, akinek nem hazudhatok, átlátott rajtam akkor is, megtörölte a kezét, és leült velem szemben.

– A sul, vagy...

Be sem kell fejeznie a mondatát, tudom, mit akar kérdezni.

– Grover bajban van – vágtam rá nyomban, és elmeséltem az álmomat.

Anyám csücsörített egyet a szájával. Nem sokat beszélünk itt-hon a *másik* életemről, mert megpróbálunk normális családnak látszani, de anyám pontosan tudja, mit jelent nekem Grover.

– Emiatt ne nyugtalankodj! Grover már nagy szatír, ha bajban lenne, már értesítést kaptunk volna a... a táborból... – Megmerevedett, ahogy kimondta a tábor szót.

– Mi a baj?

– Semmi – felelte. – Tudod mit? Ma délután megünnepeljük a sulis végét, elviszlek téged és Tysont a Rockefeller Centerbe, tudod, abba a gördeszka-boltba, amit úgy imádsz.

Ez aztán a mézesmadzag! Állandóan spórolnunk kell. Nem engedhetünk meg magunknak semmi luxust anyám esti iskolája és az én magánsulimon kívül, úgyhogy nem sűrűn járunk gördeszka-boltokba. És valami nem tetszett a hangjában.

– Várj egy percet! Ma este nem pakolnunk kellene?

– Ó, drágám, ami a tábort illeti... – rázta meg a törlőrongyot. – Üzenetet kaptam Kheiróntól.

Szívem a torkomban dobogott. Kheirón a tábor igazgatója, nem lépne velünk kapcsolatba, ha nincs rá komoly oka.

– Mit üzent?

– Hogy a tábor nem biztonságos. Jobb lenne, ha elhalasztanánk az utazást...

– *Elhalasztani?* Mi az, hogy nem *biztonságos*? Félvér vagyok, számomra nincs biztonságosabb hely a tábornál...

– Általában, de nem most, amikor bizonyos problémák...

– *Miféle* problémák?

– Percy, maradjunk abban, hogy délután megbeszéljük. Talán még maga Kheirón sem tudja, mi folyik a szigeten, nemhogy én!

Agyamban számtalan kérdés zakatolt. Miért nem biztonságos a tábor? Feltettem volna őket, de az óra fél nyolcat ütött.

– Indulj, Percy! Ne várasd meg Tysont!

– De...

– Semmi de, majd délután megbeszéljük! Nyomás a suliba!

Semmihez nem fűlött kevésbé a fogam, mint a suliba menéshez. De anyám bedobta azt az érzékeny-kislány nézését, amivel figyelmeztetett: még egy kérdés, és sírva fakad. Mellesleg Tysonnal kapcsolatban is igaza volt. Találkozóm volt vele a metróban, és ha nem megyek, magába zuhan, mert retteg egyedül földalattizni.

Gyorsan összepakoltam a dolgaimat, de az előszobában visszafordultam:

– Anya, az a dolog a táborral szerinted kapcsolatban van az ál-mommal és Groverrel?

Lesütötte a szemét.

– Délután elmondok mindent, vagy legalábbis, amennyit tudok az ügyről.

Nagy nehezen elköszöntem, és leslisszoltam a lépcsőn.

Akkor még nem tudtam, hogy a délutánra beígért beszélgetésből semmi sem lesz, ahogy azt sem, hogy nem alszom otthon egy jó darabig.

Kiléptem a házból a napsütésbe. A szemben lévő épület barna homokkő falán sötét árnyék suhant át – emberi sziluett, pedig senki nem járt az utcán.

Csak egyetlen pillanatra láttam, aztán eltűnt.

2. KΑΠΠΙΒΑΛΦΟCI

Anap úgy indult, ahogy szokott: normálisan. Már amennyire egy nap normálisan kezdődhet a Meriwether iskolában.

Ez ugyanis egy úgynevezett alternatív sulis. Babzsákokon ülünk, ahelyett, hogy egy pad mögött görnyednénk, nem kapunk osztályzatot, a tanárok farmerban és Metallica-pólóban tanítanak.

Nekem épp megfelel, mivel ADHD vagyok, azaz figyelemhiányos hiperaktivitás-zavaros, diszlexiával megspékelve, mint a legtöbb félvér. Normális suliban esélyem sem lenne, kirúgnának. Az volt a baj a Meriwetherrel, hogy a tanárok mindig a dolgok derűs oldalát nézték, a gyerekek pedig... Nos, ők nem voltak mindig olyan derűsek.

Vegyük az első órát, ami aznap történetesen angol volt. *A legyek urát* olvastuk, amelyben egy csapat srác hajótörést szenved egy szigeten, és mind bekattannak. Ebből kiindulva a tanárunk év végi vizsga gyanánt tanári felügyelet nélkül kiküldött minket egy teljes órára az udvarra, hogy vajon mi történik. Hát az történt, hogy a hetedikese és a nyolcadikosok között sor került egy gatyarángató versenyre, két kavicsdobálásra és egy heves kimenettelű kosárlabdameccsre. A sulis ügyeletes nagymenője, Matt Sloan volt a főkolompos.

Matt nem volt nagy és erős, de igyekezett annak látszani. Sze-me akár egy pitbullé, sötét haja merő kóc. Hanyag eleganciával öltözködött, mint aki azzal tüntet, mennyire nem érdekli szülei

pénze. Az első fogából akkor tört le egy darab, amikor elcsaklizta apja Porschéjét, hogy autózgasson egy kicsit, és nekiment a „Lassítson! Gyerekek az úton!” táblának.

Szóval Sloan mindenkinek megrángatta a gatyáját, de Tysonnal ráfaragott. Tyson volt a Meriwether iskola egyetlen hajléktalan nebulója. Ha anyámmal jól sejtjük, kiskorában megszabadultak tőle a szülei, mert olyan... furcsa volt. Majd' két méter magas, és olyan masszív testfelépítésű, akár a jeti, ennek ellenére állandóan nyavalygott, és mindentől berezelt, még a saját árnyékától is. Arca minden szimmetriát nélkülözött, és meglehetősen állatias volt. A szeme színéről nem tudnék számot adni, mert a kapafogainál magasabbra már nem láttam. Hangja férfiasan mély, de a témái gyerekesek. Azt hiszem, azért, mert a Meriwether előtt nem járt még iskolába. Foltos farmert hordott, csónaknyi cipőt és lyukas flanelinget. Búzlött, mint a New York-i metró, mert valóban ott volt az otthona, egy hűtő kartondobozában rendezkedett be a 72. utcánál.

A Meriwether iskola szociális gondozás címén vette fel, így mindenki nagyon büszke lehetett magára. A baj csak az volt, hogy Tyson senki sem szerette. Miután kiderült, hogy egy gorillabőrbe bújt anyámasszony katonája, az ugratások céltáblája lett. Azt hiszem, én voltam az egyetlen barátja, amiből az következik, hogy nekem is ő volt az egyetlen cimborám.

Anyám megpróbált segíteni, de hiába koptatta a száját az intézményvezetőségénél, hogy karolják fel jobban, hiába kereste meg a szociális segítőköt, ők váltig állították, hogy a fiú nem létezik, mert átfésülték az említett utca minden négyzetcentiméterét. Hogy hogyan nem találták meg a hegyomlásznyi Tyson, aki ráadásul egy hűtőszekrény dobozában héderezik, máig rejtély a számomra.

De visszatérve a gatyarángató Sloanra: Tysonnál is bepróbálkozott, de a fiú egy kicsit túl hirtelen reagált, minek köszönhetően

Sloan öt métert repült, és végül belegabalyodott a pisisek hintájának kötelébe.

– Te korcs patkány! – kiáltotta Sloan. – Miért nem takarodsz vissza a lyukba, ahonnan jöttél?!

Tyson ezt nagyon a szívére vette, leült sírni a mászókára, kezébe temette arcát, és annyira rázta a zokogás, hogy a vasrúd meghajlott alatta.

– Vegyél vissza, öreg – siettem Tyson védelmére.

– Mit vagy úgy oda ezért a torzszülöttért? Ha nem barátkoznál vele, talán még mások is szóba állnának veled – förmedt rám Sloan.

Ökölbe szorítottam a kezem, és csak remélni tudtam, hogy az arcom nem annyira vörös, amennyire lángolni érzem.

– Ő nem torzszülött, ő csak...

Hiába gondolkoztam valami frappáns válaszon, nem jutott eszembe semmi, de Sloan úgysem figyelt rám. Undorító haverjaival épp röhögőgörcsöt kaptak. Azt hittem, hallucinálok, vagy mi, mert Sloan mellett most nemcsak a szokásos sleppje – két-három balfék – állt, hanem sokkal többen voltak, ráadásul olyanok, akiket ezelőtt soha nem láttam.

– Majd a tesiórán megkapod a magadét. Halott vagy, Jackson – sziszegte Sloan.

Az alternatív angolóra végén befutott tanárunk, Mr. De Milo, és a csatatéren biztosított bennünket arról, hogy tökéletesen megértettük *A legyek urát*, és átmentünk a vizsgán. Azt is hozzátette, hogy belőlünk soha, de soha nem lesznek erőszakos felnőttek. Matt Sloan bólogatott a legbuzgóbban, majd rám vigyorgott csorba fogával.

Tyson bögött, meg kellett ígérnem, hogy meghívom egy mogyoróvajas szendvicsre, ha abbahagyja végre.

– Ugye, nem vagyok torzszülött? – nézett rám.

– Dehogy – csikorgattam a fogamat. – Matt Sloan az.

– Te vagy a legjobb barátom, mi lesz velem nélküled jövőre, ha... Ha többé nem... – remegett a hangja.

Tyson attól félt, hogy a játékonnykodási keretből kifutva az iskolai vezetői visszaküldik az utcára. Ismerve a sulis fejesét, biztos voltam benne, hogy ha így alakulna, azzal sem fáradnak majd, hogy megbeszéljék velem.

– Ne aggódj, nagyfiú, minden rendben lesz – lódítottam, mire ő hálásan nézett rám. Micsoda egy hazug vagyok! Hogyan ígérhettem olyasmit egy utcagyereknek, hogy minden rendben lesz...

Következő óránk kémia volt. Mrs. Tesla kiadta a vizsgafeladatot: addig kell kevergetnünk a vegyszereket, amíg nem sikerül valakinek felrobbantania valamit. Az én párom Tyson volt, aki virslíujjaival meg sem tudta fogni a lombikot, és addig ügyeskedett, akarom mondani ügyetlenkedett, míg az egyiket a szemetembe nem lökte. A kukából narancssárga füstgomba szállt fel.

Miután Mrs. Tesla evakuálta a termet, és szólt a bátor takarítóbrigádnak, megesküdött, hogy Tyson és én kémikusok leszünk, mert még nem találkozott olyan diákkal, aki kevesebb mint harminc másodperc alatt felrobbantotta volna a labort.

De legalább nem unatkoztunk délelőtt, és azon sem volt időm rágódni, mi történhetett a táborban, és milyen üzenetet hordozhat az álmom, melyben Grover veszélyben volt.

A következő óra alatt, amíg a többiek bőszen rajzolták a szélességi és a hosszúsági köröket, kinyitottam a füzetem, véletlenül épp ott, ahol Annabeth fényképe volt. Annabethről, a barátomról Washington D. C.-ben készült a fotó. A farmernadrág fölött farmerdzsekit visel, ami alól kivillan a Félvér Tábor narancssárga egyenpólója. A Lincoln-emlékmű előtt áll, mellén összefont

karokkal, szőke haját pánttal simította hátra. Olyan büszke, mint-ha ő tervezte volna az egész építményt. Annabeth építész szeretne lenni, ezért minden híres épületet és emlékművet meglátogat, ez a bogara. E-mailen küldte a fotót, a tavaszi szünet után. Néha elveszem, csak hogy emlékeztessen magam: a Félvér Tábor létezik, ahogyan Annabeth is.

Bárcsak itt lenne, ő biztos tudná, mit tegyek. Soha nem vállalnám be neki, de attól még, hogy néha nagyon idegesítő tud lenni, helyén van az esze. Néha az enyémnél is jobban vág...

Épp csuktam volna be a füzetet, amikor Sloan kikapja a lapok közül a fotót. Szeme felcsillan, amikor alaposabban megnézi.

– Noné, ki ez a csaj, Jackson? Csak nem a te...

– Add vissza! – Éreztem, hogy fülig vörösödöm.

Sloan továbbadta a fotót az undorító haverjainak, akik aztán szépen darabokra szaggatták, hogy köpöcsölővedéket gyúrjanak a fecnikből. A ruhájukra tűzött idéetlen „Helló! Ez meg ez vagyok...”-névtáblákból arra következtettem, hogy látogatók lehetnek. A látogatóknak meglehetősen morbid humoruk volt, mert a kitűzőkön olyan nevek szerepeltek, mint: Csontvelő Szopogató, Agyvelő Kanalazó, Joe Bob... Így csak szörnyeket neveznek.

– A srácok ide fognak járni jövőre – ijesztgetett Sloan. – Nekik legalább van pénzüik, hogy megfizessék a sulit, nem úgy, mint a gyógyás haverodnak.

– Tyson nem gyógyás! – tiltakoztam, és nagyon erősen kellett koncentrálnom, hogy ne járjon el a kezem.

– Igazi lúzer vagy, haver. Szerencséd, hogy a következő órában megváltalak a szenvedéseidtől!

Nagydarab cimborái közben az egész fotót elcsámcsogták. Legszívesebben fasírtot csináltam volna belőlük, ha nem csengett volna a fülembe Kheirón intelme: „Soha ne emelj kezet halandókra! Tartogasd az erőd a szörnyekre...”

Elképzeltem, Sloan mit szólna hozzá, ha rájönne, ki is vagyok valójában...

Kicsengettek.

Épp Tysonnal fordultam ki a teremből, amikor suttogás ütötte meg a fülem:

– Percy!

Egy lány hangját hallottam.

Körbenéztem, de nem láttam senkit a szekrények körül. Nem mintha annyi lány akarná az én nevemet suttogni, előbb halnának meg, mint hogy erre vetemedjenek.

Nem volt időm tovább filózni, mert a többiek magukkal söpörtek a tornaterem felé. Eljött a tesióra. Sloan az edző által beígért focimeccs alatt akar kicsinálni.

A Meriwetherben kötelező tornacucc: bilikék gatyája és baticolt póló. Szerencsére általában odabenn tornáztunk, így nem kellett átkocognunk Tribecán, akár egy rakás hippi kölyöknek.

Igyekeztem a lehető leggyorsabban átöltözni, hogy Sloant elkerüljem. Már osontam volna ki, amikor Tyson megállított:

– Percy... – Utcai ruhában toporgott, kezében a tornafelszerelésével.

– Lennél olyan kedves, és... – mutatott a mázsáló ajtaja felé.

– Persze, haver – mondtam, mintha egy csöppet sem lennék ideges.

Tyson besurrant a mázsálóba, én meg az ajtó előtt örököttem. Tyson nagyon szégyellős. Talán a testét borító rengeteg szőr miatt, de az is lehet, hogy a hátán található furcsa hegek miatt, amelyeknek eredetét soha nem mertem firtatni.

Kezdetben előfordult, hogy Tyson velünk öltözött, de annak mindig az lett a vége, hogy kiakadt a csúfolódástól, és leszaggatta a szekrényajtókat.

A tornaterem kispadján Nunley edző trónolt, és sportlapot olvasott. Nunley megvult vagy ezeréves. Vastag szemüvege és zsíros, szürke haja volt. Fogai rég kipotyogtak. Leginkább a Félvér Tábor Orákulumára emlékeztetett, aki voltaképpen egy befáslizott múmia. A különbség csak annyi, hogy Nunley edző kevesebbet mozgott, és nem eregetett zöld füstöt (legalábbis előttünk nem).

– Nunley edző, lehetek csapatkapitány? – kérdezte Sloan.

– Már hogy az ördögbe ne – morogta az öreg.

Sloan engem nevezett ki a másik csoport kapitányának, és rögtön neki is álltunk a csapatválogatásnak. Sloan persze minden nagyagyút maga mögé állított, még az új fiúkat is, és nekem csak a selejt jutott.

A csapatomban tudhattam Corey Bailert a számítógépzsenit, Ray Mandalit, a számolóművészt, és néhány további srácot, akikbe Sloan és bandája csak a lábát törölte.

Mivel Tyson önmagában felért egy fél csapattal, nem láttam volna olyan reménytelennek a helyzetet, ha az új fiúk nincsenek Sloan csapatában. Úgy dagadozott a bicepszükhöz, mint a génkezelt paradicsom.

Matt Sloan egy kosár lasztit tett a terem közepére.

– A fenébe is, elég fura szaguk van – fintorgott Tyson.

Rámeredtem:

– Miknek? – Fogalmam sem volt, mire céloz.

– Nem miknek, hanem kiknek – mutatott Tyson az új srácokra.

A látogatók ujjukat ropogtatták, és úgy néztek ránk, mint bölére a malacra. El nem tudtam képzelni, honnan kerültek ide.

Egy biztos: otthon nyers hússal etették őket, és divat volt a testi fenyegetés.

Sloan belefújt a sípba. A játék kezdetét vette. A csapata felsorakozott a felezővonalnál. Ray Mandali kiáltott valamit urdu nyelven, talán azt, hogy „vécére kell mennem!”, és a kijárat felé inalt. Corey Bailer a falnak támasztott matracok mögött keresett fedezéket. A csapatom többi tagja megpróbált úgy tenni, mintha nem lenne berezelve.

– Tyson, gye... – Úgy hasba talált egy laszti, hogy levegőt sem kaptam. Hangoz hahota kísérté, ahogy térdre rogyok.

Csillagokat láttam, és úgy éreztem magam, mintha Heimlich-fogást alkalmazott volna rajtam egy gorilla. Ember nincs a földön, aki ekkorát tud dobni.

– Percy, vigyázz! – figyelmeztetett Tyson.

Az utolsó pillanatban kaptam el a fejem. A fülem mellett füttyülve zúgott el egy újabb labda.

Zuuuuuummmm...

A falnak támasztott matracnak ütődött, de erejét még a mögé rejtőzött Corey Bailer is megérezte.

– Hé, Sloan, a végén még megöltök valakit! – kiáltottam oda.

A Joe Bob nevű látogató elvicsorodott. Valahogy most még nagyobbnak tűnt, mint az előbb. Még Tysonnál is erősebb és magasabb lett. Bicepsze szétrepesztette a pólója ujját.

– Azért vagyunk itt, Perszeusz Jackson!

Még a hátamon is felállt a szőr a bejelentéstől. Senki sem szólított Perszeusznak, csak akik ismerték a származásom. A barátaim és... az ellenségeim.

Mit is mondott Tyson? *Elég fura szaguk van.*

Szörnyek.

Többé már nem voltak egyszerű srácok. Megnőttek, két és fél méteres óriások lettek, eszelős szemekkel, hegyes fogakkal

és szőrös karokkal, amelyekre átlótt szívek és hawaii nők voltak tetoválva.

– Mi? Hogy? – ejtette ki a labdát a kezéből Sloan. – Ti nem Detroitból jöttetek! Ki a...

Sloan csapatából két fiú felsikoltott, és a kijárat felé hátrált. Csontvelő Szopogató halálos pontossággal dobta el a labdát. Erejétől a terem ajtaja úgy vágódott be, mint egy varázsigétől, épp Ray orra előtt. Ray és a két másik srác hiába taszigálták, nem tudták kinyitni.

– Engedd el őket! – kiáltottam az óriásoknak.

– Sajnálod tőlünk ezt a pár falatnyi harapnivalót is? – kérdezte Joe Bob, aki a bicepsze tetoválása szerint nagyon szerette Cukorbabát. – Nem, Tengeristen fia. Mi, laisztrügönök, nemcsak harcolni jöttünk, hanem ebédelni is akarunk – lengette meg a karját, mire újabb labdák kerültek elő, ám ezek nem vörös gumiból voltak, hanem bronzból, akár az ágyúgolyók, és lukacsosak, mint a wiffle-labda. A lyukakból lángnyelvek csaptak elő. Egészen biztosan tűzforrók voltak, de az óriások pusztá kézzel kapták fel a gömböket.

– Edző úr! – kiáltottam segítségért.

Nunley álmosan felnézett, de úgy tűnt, mindent a legnagyobb rendben talál. Ez a probléma a halandókkal: egy varázslat, amit Kődnek hívnak, elhomályosítja látásukat, se szörnyeket, sem isteneket nem látnak, csak azt, amit látni akarnak. Az edző szeme előtt talán a megszokott kép lebegett: néhány nyolcadikos szívátja, izasztja a kisebbeket. A többi srác talán csak annyit fogott fel a dologból, hogy néhány nagyfiú Molotov-koktéllal akar rájuk támadni (nem ez lenne az első eset). Egy biztos, rajtam kívül senki sem látta, kik is valójában: vérszomjas szörnyek, akik embert akarnak enni.

– Na-na! Játsszatok szépen! – motyogta az edző, majd visszatemetkezett az újságjába. Az Agyvelő Kanalazó névre hallgató

szörny engem vett célba. Megpördültem, mire a lövedék a vállam mellett húzott el.

– Corey! – kiáltottam rémulten.

Tyson az utolsó pillanatban rángatta ki a matrac mögé bújt fiút, mert a matrac a következő pillanatban lángoló rongycafatokká robbant szét.

– Meneküljetek! – kiáltottam a csapatomnak. – A másik ajtó még nyitva!

Az öltöző felé kezdtek szaladni, de Joe Bob karjának egyetlen mozdulatára az is bezáródott.

– Innen csak egy módon juthatok ki: a gyomrunkban – vágott földhöz egy golyót, aminek következtében a tornaterem közepén jókora kráter keletkezett. Csapattársaim szárny nélkül is repültek néhány métert.

A zsebemhez nyúltam Árapályért. Aztán leesett a tantusz, hogy a tornagatyámban vagyok, amin nincsenek zsebek. Az Anak-luszmosz a farmerem zsebében maradt, a farmerem pedig az öltözőben, amitől egy varázslattal lepecsételt ajtó választott el. Véd-telen voltam.

Ha Tyson nem lök oldalra, a következő dobás biztos telibe talál, így csak fejre álltam, mint a jancsiszög, majd elterültem a terem közepén. Batikolt pólóm füstölgött, és lyukakat égettek rajta a szikrák. Két óriás szemezni kezdett velem:

– Hús! – vonyították. – Igazi hősi husi! – indultak el felém.

– Percy bajban van! – Tyson elé vetette magát, a labdák meg rakétasebesen közeledtek.

– Vagyázzzzz! – üvöltöttem, de késő volt: a két izzó golyó telibe találta... Vagy mégsem? A kétbalkezes Tyson, aki a kémiaórán leveri a lombiküvegeket, és a játszótér mászókáit rendszeresen összebarmolja, most pusztá kézzel elkapott két égő tűzgolyót, mely trillió mérföldes sebességgel felé száguldott.

De nem csak elkapta őket, de azon nyomban vissza is küldte a feladónak.

– Mamáááám... – Ennyit még elhörgött a két szörny, mielőtt a golyók mellkason kapták őket. Aztán páros tűzoszlopként felragyogtak és elenyésztek. Nem tévedtem, tényleg szörnyek voltak. A szörnyek nem hálnak meg, csak füstté és köddé válnak. Ez a szokásuk sok kényelmetlenségtől megmenti a hősokeket: például nem kell eltakarítaniuk áldozataikat a hőstettek végén.

– Testvéreim! – üvöltötte Joe Bob, a Kannibál. Megfeszítette karját, izmai hullámozni kezdtek a *Joe Bob imádja Cukorbabát* tetoválás alatt. – Ezért még megfizettek.

– Tyson, ugorj!

Épp az utolsó pillanatban ugrott el az újabb üstökös elől, mely egyenesen Nunley edző felé tartott. Elsuhant az öreg feje fölött, és nagy robajjal bevágódott a nézőtérre. BUUUUUM!

A fiúk egyik fele csak futkosott, mint a mérgezett egér, kerülgetve a sistergő krátereket a padlón, másik fele az ajtón dörömbölve próbált segítséget kérni. Csak Sloan állt sóbálvánnyá dermedve a terem közepén, és hitetlenkedve nézte, ahogy a halálos labdák repkednek körülötte.

Nunley edző még mindig nem látott semmit. Hallókészülékéhez nyúlt, amely a robbanás erejétől valószínűleg berezonált, aztán olvasott tovább.

Az egész iskola recsegett-ropogott. Ezt mindenkinek hallani kellett. Vártam, mikor érkezik meg a segítség a rendőrség vagy az igazgató képében.

– Végül miénk lesz a dicsőség! A húsokeket a saját csontjaitokkal piszkáljuk ki a fogunk közül!

Figyelmeztetni akartam, hogy egy egyszerű meccset igazán nem kéne ilyen komolyan vennie, amikor ismét dobásra emelte karját. Példáját társai is követték.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Tudtam, hogy végünk. Tyson képtelen lesz kivédeni a labdákat, pláne, hogy az első golyók elkapásakor biztos alaposan megégette a tenyerét. És én a kardom nélkül sebezhető voltam...

Aztán egy öngyilkos ötlet jutott eszembe.

Az öltöző felé száguldottam.

– Félre! El az ajtótól – harsogtam a többieknek.

Mögöttem robbanások. Tysonnak újabb két golyót sikerült visszaküldenie a feladónak. Már csak két szörny maradt talpon.

Megálltam az ajtó előtt. Az történt, amire számítottam. Hamarosan egy újabb tűzgolyó száguldott felém. Nehéz volt megállni, hogy ne ugorjak félre, csak a legutolsó pillanatban. Egy, két, há... Elhajoltam a lövedék elől, mire az kirobbantotta tokjából az ajtót.

Sejtettem, hogy a labdákat gázzal töltötték meg, úgyhogy olyan nagyon nem lepett meg a hatalmas robbanás. Az öltözőt és a tornatermet elválasztó fal kidőlt: szekrényajtók, zoknik, sporteszközök záporoztak a fejünkre, hogy a szekrények mélyén őrizgetett gusztustalanságokat ne is említsem.

Épp akkor fordultam vissza, amikor Agyvelő Kanalazó egy szép maflást kapott a képébe Tysontól. Az óriás elterült. Joe Bob, az utolsó szörny, bölcsen kivárta a megfelelő időt, és csak akkor hajította el a kezében tartott golyóbist. Amint Tyson szembefordult vele, dobott.

– Neee! – ordítottam fel.

A golyó Tyson mellkasának csapódott. Teste végigcsúszott az egész pályán, és meglékelte a falat. Csak úgy potyogtak a fejére a téglák. Helyre kis ajtó nyílt a Church Street felé. Tysonnak már rég halottnak kellett volna lennie, de ő mindössze egy kicsit kábább volt a szokásosnál. A golyó a lába előtt füstölgött. Lehajolt, hogy felvegye, de hirtelen elvesztette eszméletét, és hátrahanyatlott egy rakás téglára.